

Quân Tâm Ngã Tâm

Contents

Quân Tâm Ngã Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18

Quân Tâm Ngã Tâm

Giới thiệu

Edit: Shizumachan a. k. a Mạc Lệ Chẳng một ai có thể cản được trái tim khi đã lỡ yêu rồi! Có lẽ vào cái ngày mà nàng gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tam-nga-tam>

1. Chương 1

Nước mưa vô tình mà rơi trên khuôn mặt Thượng Quan Huyền Nguyệt, làm mờ tầm nhìn của nàng, con đường phía trước một mảnh mờ mịt, nàng càng đi tới, càng không biết đi về đâu.

Đột nhiên trên đầu nàng xuất hiện một mảng màu lam, mưa cũng không rơi xuống người nàng nữa. Nàng chậm rãi quay đầu lại, một nam tử nho nhã vận thanh sam (quần áo màu xanh) hướng Huyền Nguyệt mỉm cười.

”Mưa rất lớn, cứ như vậy đi dưới mưa sẽ bị cúm đó.” Nam tử dùng ống tay áo ôn nhu (dịu dàng) mà lau đi những giọt nước mưa đọng lại trên khuôn mặt nàng.

Huyền Nguyệt ngơ ngác nhìn, không nói câu nào.

”Vì sao không trở về nhà?” Nam tử ôn nhu hỏi.

Nhà, chính bản thân mình còn có nhà sao? Huyền Nguyệt như nhìn thấy cảnh phụ mẫu chết thảm, gia tộc (dòng họ) bị tiêu diệt. Nước mắt bất giác không thể kìm lại được mà rơi xuống, run rẩy đáp:

”Ta đã không còn nhà để về rồi.”

Nam tử nhẹ nhàng đem Huyền Nguyệt ôm trong lòng ngực, dịu dàng nói:

”Nguyện ý đi cùng thúc thúc (chú) chứ? Thúc thúc sẽ thay gia đình chăm sóc ngươi.”

Huyền Nguyệt đưa tay ôm lấy hấn, cảm nhận sự ấm áp từ nhiệt độ cơ thể hấn. Nhà, có thể có nhà sao? Huyền Nguyệt lau lau nước mắt, gật đầu.

Nam tử ôm lấy Huyền Nguyệt, mỉm cười hỏi:

”Có thể cho thúc thúc biết tên của ngươi chứ?”

”Thượng Quan Huyền Nguyệt.” Huyền Nguyệt rất thích dáng tươi cười của hấn, rất giống vàng mặt trời tỏa nắng ấm áp.

Thượng Quan gia? Nam tử nhíu nhíu mày, nhớ rõ cuộc thẩm sát ở Thượng Quan gia mới diễn ra không lâu, yêu thương ôm lấy Huyền Nguyệt nói:

”Huyền Nguyệt đúng là một cái tên hay, bất kể sau này ra sao, ta cũng quyết không để cái tên này bị bôi nhọ.”

”Ân.” (Uhm) Huyền Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu.

”Chúng ta giờ về nhà nhé.” Nam tử ôm Huyền Nguyệt nói.

Trong cơn mưa, nam tử vì Huyền Nguyệt mà che ô.

Đây là nhà của thúc thúc a! Huyền Nguyệt trợn to hai mắt, giật mình hoảng hốt. Sơn trang rộng lớn hiện ra trước mắt, tường đỏ mái xanh ngọc, trước đại môn có hai con sư tử to lớn bằng đá, trên đỉnh đại môn là bức hoành phi (tấm bảng) đen viền hồng đề bốn chữ to — Táng Nguyệt Sơn Trang.

Theo Sở Vân đi vào sơn trang, Huyền Nguyệt càng thêm ngạc nhiên. Thượng Quan gia cũng không phải bách tính (dân chúng) tầm thường, phủ đệ đương nhiên cũng không kém phần hoa lệ, nhưng so với nơi này thì còn thua xa.

”Trang chủ, ngài đã trở về.” Tổng quản sơn trang Yến Thất bước ra nghênh đón.

”Yến tổng quản, phiền ngài đưa tiểu thư đây đi tắm rửa sạch sẽ, đưa nàng bộ đồ mới.” Sở Vân mỉm cười đem Huyền Nguyệt đưa đến trước mặt Yến Thất.

”Vâng.” Yến Thất cúi xuống, cười với Huyền Nguyệt, nói: ”Thượng Quan tiểu thư, mời đi cùng Yến Thất.”

Huyền Nguyệt nhìn hấn nở nụ cười ấm áp, chậm rãi vươn tay, để Yến Thất dắt ra khỏi phòng khách.

”Sở thúc thúc...” Một tiếng gọi khê mang theo chút sợ hãi vang lên, Sở Vân ngẩng đầu nhìn đã thấy Yến Thất nắm tay Huyền Nguyệt đứng ở trước mắt. Trang phục màu trắng đẹp đẽ hoàn mỹ, dải dây lưng màu xanh lục buộc ngang hông được đính một khối mỹ ngọc, ăn mặc như vậy khiến cho dáng vẻ tuấn mỹ của Huyền Nguyệt càng thêm phần mê người. (Đừng hỏi người edit vì sao em ý là con gái mà lại đẹp trai – tuấn mỹ. Tác giả viết thế nên em nó cũng chỉ biết ghi thế thôi a)

Sở Vân thỏa mãn gật gật đầu, mỉm cười tán thưởng:

”Huyền Nguyệt nhìn thật tốt nha.”

Huyền Nguyệt đỏ mặt, thẹn thùng sờ sờ đầu.

”Yến tổng quản, tiểu thư đang ở đâu?” Sở Vân hỏi.

”Đang ở hoa viên cùng các tiểu thư khác chơi đùa.”

”Đi gọi tiểu thư trở về.”

”Vâng.” Yến Thất đáp lời, lui ra ngoài.

”Cha!” Thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền đến, Huyền Nguyệt tò mò ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương mặc phục trang trắng thuần chậm rãi đi tới.

”Lệ nhi.” Sở Vân ôn nhu mà đem con gái yêu ôm vào trong ngực, hôn nhẹ lên

khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng của nàng.

"Lệ nhi, đây là Huyền Nguyệt tí tí, sau này con phải yêu thương tí tí nha." Sở Vân đem Huyền Nguyệt kéo đến bên mình, cười nói với con gái.

"Hong Lệ đã biết." Sở Hồng Lệ cười đáp lại, chớp chớp đôi mắt to với Huyền Nguyệt.

"Lệ Nhi thật thông minh. Hảo, các người đi chơi đi." Sở Vân thương yêu xoa đầu hai bé, nói.

"Huyền Nguyệt tí tí, chúng ta đi ra hoa viên chơi. Tiểu Sương các nàng hẳn cũng rất cao hứng khi nhìn thấy người." Sở Hồng Lệ kéo tay Huyền Nguyệt.

"Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã." Sở Vân hướng bóng dáng hân hoan của hai bé hét lên.

2. Chương 2

Trong hoa viên rộng rãi, cảnh xuân rực rỡ, kỳ hoa dị thảo (các loài hoa cỏ hiếm lạ) đua nhau khoe sắc bùng bùng sức sống, thỉnh thoảng truyền đến trẻ con vui lại càng làm cảnh xuân thêm phần đẹp đẽ.

Sở Hồng Lệ lôi kéo Huyền Nguyệt chạy đến bên ba đứa nhỏ đang chơi trò đuổi bắt, vừa thở dốc vừa lớn tiếng nói: "Ta đã trở về".

Ba đứa nhỏ ngừng chơi, đi đến cạnh Hồng Lệ cùng Huyền Nguyệt, trong đó tiểu cô nương áo xanh tò mò nhìn Huyền Nguyệt, mở to mắt hỏi:

"Tiểu lệ, tỷ tỷ này là ai?"

Sở Hồng Lệ vô cùng thân thiết khoác tay Huyền Nguyệt, mỉm cười nói:

"Đây là Huyền Nguyệt tỷ tỷ, sau này chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ a

"

Huyền Nguyệt nghiêng đầu nhìn khuôn mặt vui vẻ của Hồng Lệ, trong lòng tràn ngập ấm áp.

"Huyền Nguyệt tỷ tỷ thật xinh đẹp! Thanh Sương sau này lớn lên làm nương tử của tí tí có được hay không a

?" Bé gái váy xanh kéo kéo tay Huyền Nguyệt, ánh mắt lúng liếng. (Còn bé mà đã...thật là...)

"Tiểu Sương trước kia không phải vẫn nói muốn làm nương tử của Tiểu Hạc sao?" Bé gái mặc váy tím lớn hơn một chút nói.

Bé gái áo lam cắn cắn đầu ngón tay, nhìn Huyền Nguyệt ôn nhu (dịu dàng) mỉm cười, lại quay qua bên cạnh nhìn về mặt tức tối của bé gái váy hồng, cuối cùng vẫn ôm lấy cánh tay Huyền Nguyệt, kiên quyết nói:

"Ta muốn Huyền Nguyệt tí tí dịu dàng, Tiểu Hạc vẫn là để cho Tiểu Lệ đi!"

Bé gái váy tím xoa xoa đầu mọi mọi, cười trêu chọc nàng nói

"Thanh Sương không cần người rồi ~ làm sao bây giờ a~"

"Lắm chuyện" Bé gái váy hồng trừng mắt nhìn nàng.

Huyền Nguyệt nhìn bọn trẻ đáng yêu dễ thương kia, biết cuộc sống sau này của mình nhất định rất vui vẻ.

"Cha! Nương (Mẹ)!"

Huyền Nguyệt kêu to từ trong mộng tỉnh lại, y phục đều ướt đẫm mồ hôi, chậm rãi xoa xoa ngực. Huyền Nguyệt ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm đen, trăng sáng.

"Két..."

Cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người nho nhỏ lộ ra dưới ánh trăng.

"Huyền Nguyệt tí tí, người làm sao vậy?" Sở Hồng Lệ leo lên giường Huyền Nguyệt, mắt nhắm mắt mở hỏi.

"Không có gì, chỉ là gặp một cơn ác mộng mà thôi" Huyền Nguyệt cố gắng nở một nụ cười trấn an, lại phát hiện chính mình không thể cười nổi

"Vậy để Hồng Lệ hát cho tí tí nghe. Trước kia mỗi lần Hồng Lệ gặp ác mộng, nương đều hát cho ta nghe, bắt quá (nhưng) hiện tại nương đã mất." Đôi mắt vốn sáng ngời trở nên âm đạm.

Huyền Nguyệt nghe Sở Vân nói mẫu thân của Hồng Lệ là vì bảo vệ tính mạng hần mà qua đời khi Hồng Lệ mới sáu tuổi. Huyền Nguyệt ôn nhu đem Hồng Lệ ôm vào lòng, gật đầu nói:

"Hảo. Tiểu Lệ hát, Nguyệt tí tí nghe."

Tiếng ca non nớt uyển chuyển vang lên sưởi ấm hai bé, hai trái tim đang kề sát nhau này, sẽ không còn cô đơn nữa...

3. Chương 3

Từ hoa viên truyền đến thanh âm trẻ con vui đùa, Huyền Nguyệt cùng các bé chơi trò đuổi bắt. Không quá vài ngày Huyền Nguyệt đã cùng các bé chơi vui vẻ. Bé gái váy xanh khen nàng xinh đẹp cùng muốn trở thành nương tử của nàng là nữ nhi của trang chủ Tàng Nhật sơn trang. Thích mặc váy tím, luôn luôn nở nụ cười tươi trên khuôn mặt đáng yêu là tiểu thư của Tàn Tinh sơn trang – Phong Bích Tiêu. Về phần bé gái tính tình nóng nảy, hay bị Phong Bích Tiêu trêu chọc là nhị tiểu thư của Tàn Tinh sơn trang, cũng là tiểu muội muội của Bích Tiêu – Phong Hành Hạc."Oa hoa đào thật xinh đẹp" Sở Hồng Lệ dừng lại dưới một gốc đào tươi tốt.

"Thật sự a

"Đám trẻ cũng chạy tới, ngạc nhiên cùng mừng rỡ nói.

"Không bằng chúng ta lại kết vòng hoa đào nha~!" Hàn Thanh Sương chỉ chỉ vào nụ hoa phấn hồng, lớn tiếng đề nghị.

"Nhưng ai hái hoa đào xuống a?" Phong Bích Tiêu vuốt cằm, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Tiểu Hạc. Nàng nở nụ cười đầy hiểm ác, chậm rãi nói: "Tiểu Hạc, người đi đi." (Đủ độc ác a~em gái mình mà cũng không tha)

"Vì sao lại là ta?" Phong Hành Hạc bất mãn nhảy dựng lên hét to.

"Lẽ nào người tự nhận mình yếu hơn Tiểu Lệ?" Phong Bích Tiêu chỉ vào Sở Hồng Lệ hỏi.

Phong Hành Hạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Sở Hồng Lệ, lắc lắc đầu lùi lại mấy bước.

"Vậy để Tiểu Sương hái nha?" Phong Bích Tiêu chỉ vào Hàn Thanh Sương hỏi.

Phong Hành Hạc nhìn vẻ mặt Hàn Thanh Sương như vậy đáng thương, như vậy hờn tủi, cắn răng lắc đầu lùi vài bước.

"Vậy ý người là muốn ta đi hái phải không?" Phong Bích Tiêu cười đến ý vị thâm trường, Phong Hành Hạc sợ đến nổi lùi nhanh vài bước, tay chân cũng nhanh như cắt trèo lên cây đào.

Đáng hận, mỗi lần đều là ta. Phong Hành Hạc một bên oán giận một bên hái hoa đào, chốc lát đã hái đầy túi. Ôm lấy thân cây, Phong Hành Hạc cẩn thận trèo xuống.

"Tiểu hạc, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!" Hàn Thanh Sương vui vẻ hướng chỗ dưới thân cây đi tới, nhưng chẳng may không cẩn thận, bước chân dẫm lên rễ cây nổi gồ ghề trên mặt đất, cả người ngã nhào.

"Có việc gì không?" Phong Hành Hạc vội vã buông tay, chạy đến bên người Hàn Thanh Sương, những người khác cũng đều quan tâm chạy đến xem.

"Cổ chân bị thương rồi, oa..." Hàn Thanh Sương một bộ dạng như sắp khóc.

Huyền Nguyệt ngồi xuống đưa lưng về phía Thanh Sương nói:

"Tỉ tỉ công ngươi trở về, được không?"

"Hảo" Hàn Thanh Sương vui vẻ đáp ứng, khuôn mặt trở nên tươi tắn, leo lên lưng Huyền Nguyệt. Tất cả mọi người đi theo Huyền Nguyệt ra khỏi hoa viên.

"Tiểu Sương không có bị làm sao chứ?" Sở Hồng Lệ cau mày, lo lắng hỏi. Đột nhiên mặt nàng trắng bệch, ôm ngực, ngã ngồi trên mặt đất.

"Tiểu Lệ" Hàn Thanh Sương nhảy xuống từ lưng Huyền Nguyệt, chạy đến trước mặt Sở Hồng Lệ, nào có thấy chân nàng bị làm sao đâu.

"Không tốt rồi, sợ là bệnh của Tiểu Lệ lại tái phát." Phong Bích Tiêu tiến lên đỡ Sở Hồng Lệ, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tiểu Hạc, nhanh đi gọi Sở thúc thúc."

Lần này Phong Hành Hạc không hề than phiền, phi người chạy như bay. "Huyền Nguyệt, phiền ngươi công Tiểu Lệ về phòng." Quay đầu lại nói với Huyền Nguyệt.

"Hảo." Huyền Nguyệt cẩn thận công Sở Hồng Lệ lên lưng, Hàn Thanh Sương cùng Phong Bích Tiêu đi theo phía sau để đỡ Hồng Lệ, cả ba hướng gian phòng chạy tới.

Ánh chiều tà buông xuống, bên trong phòng ánh sáng có chút lờ mờ. Sở Hồng Lệ nằm trên giường, khuôn mặt trắng bệch, Sở Vân cùng bọn nha hoàn ở bên giường bận rộn chăm sóc, Huyền Nguyệt đứng một bên lo lắng nhìn, không biết nên làm cái gì.

Sở Vân chậm rãi đứng lên, Huyền Nguyệt lập tức đi tới nắm vạt áo của hắn, hỏi:

"Thúc thúc, Tiểu Lệ ra sao rồi?"

"Ai..." Xoa xoa đầu Huyền Nguyệt, thở dài nói: "Đã không có việc gì rồi, không cần lo lắng."

"Đạ." Huyền Nguyệt lúc này tâm trạng mới có thể thả lỏng, "Sau đó bệnh còn có thể tái phát nữa không?" Huyền Nguyệt không muốn thấy bộ dạng đau đớn thống khổ này của Hồng Lệ một lần nữa.

"Không biết, ta đã nghĩ hết các cách, cũng không có cách nào là chữa được tận gốc bệnh của Lệ nhi." Sở Vân bất đắc dĩ nói, trong mắt đều là thương xót cùng đau lòng.

"Tiểu Lệ..." Huyền Nguyệt yêu thương nhìn Sở Hồng Lệ đang mê man trên giường.

"Huyền Nguyệt, sau này nếu thúc thúc qua đời, ngươi có bảo hộ Lệ nhi được không?" Sở Vân cúi người xuống, nhìn thẳng vào mặt Huyền Nguyệt, nắm chặt lấy bả vai của nàng.

"Ta sẽ bảo hộ Tiểu Lệ bằng tất cả năng lực của mình, thà hi sinh mạng sống, cũng quyết không khiến nàng chịu thương tổn." Huyền Nguyệt nhìn Sở Vân, ánh mắt kiên định nói.

"Hảo, hảo, hảo..." Sở Vân đem Huyền Nguyệt ôm vào lòng thì thào.

Sở Hồng Lệ từ từ tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy vẻ mặt quan tâm của Huyền Nguyệt cùng các bạn.

"Tiểu Lệ tỉnh rồi!" Hàn Thanh Sương vui vẻ nói, tất cả mọi người nở nụ cười thư thái.

"Thật xin lỗi, để mọi người lo lắng." Sở Hồng Lệ buông mắt xuống, ra sức kéo góc áo.

"Đứa ngốc, hảo tỉ muội còn nói xin lỗi cái gì." Phong Bích Tiêu xoa xoa đầu Hồng Lệ, mỉm cười nói.

"Đúng rồi, chúng ta là hảo tỉ muội." Hàn Thanh Sương ôm tay của Hồng Lệ, thâ thiết nói.

Huyền Nguyệt lấy ra một vòng kết bằng hoa đào, đội lên đầu Hồng Lệ, mỉm cười nói:

"Đây là chúng ta làm cho ngươi, thích chứ?"

"Ân" Sở Hồng Lệ ra sức gạt đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Phong Bích Tiêu kéo Tiểu Hạc đến bên giường, vỗ vỗ vai của nàng, cười nói:

"Vòng hoa này chính là do Tiểu Hạc kết thành a, Tiểu Lệ đeo, như vậy chính là đã thành nương tử yêu quý của Tiểu Hạc!"

"Ngu ngốc!" Phong Hành Hạc thẹn quá hóa giận quát lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

"Ha ha..." Trong phòng tràn ngập tiếng cười.

4. Chương 4

Sáng sớm là thời điểm hoa viên đẹp nhất, các đóa hoa vẫn đang chìm trong mộng cảnh hoa lệ đêm qua, nửa tỉnh nửa say, những giọt sương đọng lại trên cánh hoa non mềm phản chiếu ánh mặt trời ảm áp càng tô điểm cho vẻ đẹp ấy.

Bỗng một luồng sáng trắng quét đến, cánh hoa, hạt sương cũng theo đó mà bắt đầu những vũ điệu uyển chuyển, nhất thời sự im lặng trong hoa viên bị đánh vỡ, luồng ánh sáng trắng đi qua, để lại một phong cảnh rục rịch.

Huyền Nguyệt hít một luồng khí buổi sớm, chậm rãi đem 'Xương Nguyệt' tra lại vào vỏ. Khắp bầu trời hoa rơi như mưa, Huyền Nguyệt đứng trong đó, giữa những bông hoa đang chao nghiêng, phảng phất như một vị Hoa thần hạ phàm.

Huyền Nguyệt chậm rãi quay đầu, nhìn thấy một thân ảnh ôn nhu tinh tế hiện ra. trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

"Sáng sớm khí lạnh, vì sao lại ăn mặc phong phanh như vậy?" Huyền Nguyệt mỉm cười đi tới chỗ nàng, ôn nhu kéo nàng vào lòng ngực mình, truyền hơi ấm cho nàng.

Sở Hồng Lệ nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi còn đọng lại trên trán Huyền Nguyệt.

Thời gian năm năm thoáng chốc đã qua, khuôn mặt kia cũng có nhiều thay đổi, càng trở nên kiên nghị và tuấn mỹ hơn trước; mà điểm duy nhất không thay đổi, chính là sự ôn nhu của con người kia vẫn như xưa.

"Không sao đâu, thân thể của ta cũng không yếu ớt đến như vậy." Hồng Lệ tươi cười, nhẹ giọng nói.

Thời gian năm năm, Hồng Lệ càng trở nên mỹ lệ, vẻ thanh lệ trên khuôn mặt vẫn mang chút ngây thơ nhưng cũng đã không còn nhìn ra vẻ mặt trẻ con khi xưa nữa. Nhưng thứ không thay đổi là ánh mắt ấy, vẫn như cũ tràn ngập ý muốn ý lại vào người khác, khiến người ta yêu thương.

"Kiếm pháp của Nguyệt tỉ tỉ càng ngày càng tiến bộ, uyển chuyển phiêu dật giống như gió vậy." Sở Hồng Lệ nhẹ nhàng chạm vào Xương Nguyệt kiếm đeo bên hông của Huyền Nguyệt, ôn nhu nói: "Chẳng qua cha cũng không chịu cho ta học kiếm, nếu không giờ đã có thể cùng tỉ tỉ múa kiếm, không phải là một chuyện vui lớn sao?"

Huyền Nguyệt nâng lên bàn tay trắng nõn mềm mại của Hồng Lệ, mỉm cười nói:

"Tay người dùng để cầm bút, chấp thư, đánh đàn là tốt rồi, loại vũ khí này không hợp với người."

Hồng Lệ để mặc nàng cầm tay mình như thế, trong mắt hiện ra một loại tình cảm khác.

"Tiểu thư, tiểu thư.." Một hạ nhân lão đảo chạy đến, biểu tình vô cùng hoảng hốt.

Huyền Nguyệt buông Sở Hồng Lệ ra, biểu tình trở nên nghiêm túc, hỏi:

"Có chuyện gì mà người hoảng hốt như vậy?"

"Có chuyện lớn rồi, trang chủ đã trở về nhưng một mực ho ra máu, dường như bị thương rất nặng. Yến tổng quản thỉnh hai vị tiểu thư mau qua bên đó!"

"Cái gì?" Hai người kinh hô một tiếng rồi vội vã chạy theo hạ nhân kia về phòng của Sở Vân.

Sở Vân sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, không ngừng ho khan, nôn ra rất nhiều máu. Yến Thất ở một bên không ngừng thay khăn lau đi máu dính trên miệng, nhưng lau thế nào cũng không hết.

"Cha!" Sở Hồng Lệ nhào tới bên giường, bi thiết kêu to. Sở Vân miễn cưỡng cười, xoa đầu nàng.

"Yến thúc thúc, đây là chuyện gì?" Huyền Nguyệt chạy đến bên giường, kích động hỏi.

"Huyền Nguyệt, chuyện không liên quan đến Yến tổng quản, là...là do chính ta thôi." Sở Vân nói "Xin lỗi, Lệ nhi, cha chưa nói cho người, cha mắc bệnh nan y, sớm hay muộn cũng phải chết, hôm nay chỉ sợ không qua khỏi..." Nói xong lại kịch liệt ho khan.

"Sao lại như vậy được? Thân thể cha luôn luôn rất tốt mà? Sao lại có thể mắc bệnh nan y? Hồng Lệ không tin!" Sở Hồng Lệ lệ rơi không ngừng, nước nỡ nói.

"Là thật, cha thân là đại phu, về việc này rõ ràng hơn ai hết." Sở Vân run run lau nước mắt cho Hồng Lệ "Rất nhanh là lại có thể được thấy nương của người, ta rất vui...Khụ...Khụ...Khụ... Chỉ là để Lệ nhi ở lại một mình, cha cũng rất lo lắng!" Sở Vân ngẩng đầu lên, bi thương nói.

"Không. Cha không nên bỏ mặc lại Hồng Lệ một mình!" Khuôn mặt Sở Hồng Lệ đã nhạt nhòa nước mắt, tiếng nói thanh thúy ngày thường cũng vì khóc mà trở nên khàn khàn.

"Huyền Nguyệt" Sở Vân nhìn Huyền Nguyệt, chậm rãi nói: "Lệ nhi sau này thỉnh người chăm sóc bảo vệ, như vậy Sở thúc thúc nơi cử tuyền cũng yên lòng nhắm mắt.."

"Sở thúc thúc!" Huyền Nguyệt quỳ gối trước giường, khóc thét lên.

"Đáp ứng ta..." Sở Vân nắm chặt tay Huyền Nguyệt, hơi thở đứt quãng nói.

"Huyền Nguyệt đáp ứng người, nhất định sẽ bảo hộ Tiểu Lệ thật tốt, cho dù mất cả sinh mệnh này cũng không tiếc!"

"Cảm tạ..." Sở Vân vui mừng mỉm cười nói, tay xoa lên khuôn mặt Sở Hồng Lệ, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Cha!!!"

"Sơ thúc thúc!!!"

"Trang chủ!!!"

Sở Hồng Lệ chống đỡ không nổi, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Ánh sáng yếu ớt từ cây nến chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Hồng Lệ, nước mắt cũng chưa khô hết, nhìn nàng như vậy khiến người ta không khỏi nảy sinh cảm giác muốn yêu thương. Huyền Nguyệt nhìn nàng, hai hàng mi nhíu lại, tâm đau thắt lại. Nhẹ nhàng lau đi lệ vương trên khuôn mặt nàng, Huyền Nguyệt ôn nhu nắm lấy tay nàng, ôn nhu thì thầm: "Tiểu Lệ, đừng sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên người, bảo hộ người, chăm sóc người. Ta sẽ khiến cho người hạnh phúc."

5. Chương 5

Màu trắng của vải tang bao phủ cả sơn trang, một cái liếc mắt, màu trắng tang tóc tràn ngập, mỗi người đều mang biểu tình bi thương, lặng lẽ làm việc của mình.

Sở Hồng Lệ một thân tang phục, vẻ mặt vô cùng đau buồn đứng bên cạnh quan tài Sở Vân, các vị thân hữu (bạn thân) tiến lên phía trước tiễn hành tạ lễ.

Hàn Thanh Sương cùng phụ thân Hân Linh tạ lễ xong, đến bên cạnh Sở Hồng Lệ, Hồng Lệ vừa muốn đáp lễ, Hân Thanh Sương đã nhẹ nhàng nâng nàng dậy, ôm lấy nàng, mong muốn có thể cho nàng một phần an ủi và động viên.

"Tiểu Lệ nhi, người cố gắng nén bi thương. Sau này có trở ngại gì, cứ tới tìm ta, Hân thúc thúc nhất định giúp người." Hân Linh vỗ vỗ vai Sở Hồng Lệ, nói.

"Đa tạ bá phụ." Sở Hồng Lệ khẽ hạ thấp người hướng Hân Linh nói lời cảm tạ.

Lúc này, Phong gia tử muội cũng đã tới. Bằng hữu đã lâu không gặp, hôm nay có dịp gặp mặt, lại đứng vào tang lễ của phụ thân Hồng Lệ, khó tránh người ngoài nhìn vào cảm thấy thương hại.

Bảy ngày tang lễ khiến Hồng Lệ sức lực đều cạn kiệt, dưới sự trợ giúp của Huyền Nguyệt cùng các tử muội, đã đem Sở Vân xuống mộ an nghỉ thuận lợi. Thân thể vốn yếu ớt của Hồng Lệ cố gắng chống đỡ, nhưng

đến khi thấy quan tài phụ thân dần dần biết mất dưới lớp đất kia, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hôn mê bất tỉnh.

”Két...” Phong Bích Tiêu nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

”Tiểu Lệ sao rồi?” Huyền Nguyệt thấy nàng đi ra, lập tức sốt ruột hỏi.

”Ai...” Phong Bích Tiêu thở dài một tiếng, nói: ”Vừa một mực khóc lóc, liên tục gọi cha, bất quá hiện tại đã an tĩnh đi vào giấc ngủ rồi.”

”Tiểu Lệ...”Huyền Nguyệt yêu thương thấp giọng gọi, khẽ cau mày. Nhiều ngày vất vả như vậy, nàng đã tiêu tụy đi nhiều.

”Huyền Nguyệt, chúng ta đến bên kia ngồi nói chuyện đi, ta có một số việc muốn bàn với người.” Phong Bích Tiêu chỉ lương đình (chòi nghỉ mát) cách đó không xa, nói.

”Hảo.” Huyền Nguyệt gật đầu.

Khí trời đầu hạ có điểm nắng nóng. Dưới ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, những bông hoa lộ ra vẻ ủ rũ. Cũng may trên núi thường xuyên có gió thổi qua, mang đến sự mát mẻ.

Huyền Nguyệt cùng Phong Bích Tiêu ngồi xuống ghế đá trong lương đình, Phong Bích Tiêu quét ánh mắt xung quanh một lượt, cảm thán: ”Đã hơn một năm không tới, ở đây mọi vật đều già đi rồi. Thật hoài niệm khi xưa, luôn luôn vô ưu vô lo như vậy.”

Huyền Nguyệt nhẹ nhàng đặt bàn tay lên chiếc cột trong lương đình, thở dài: ”Đúng vậy, trưởng thành rồi có rất nhiều phiền não, chung quy vẫn mong muốn mãi mãi dừng lại tại đoạn thời gian hạnh phúc đó.”

Phong Bích Tiêu nhìn Huyền Nguyệt, một biểu tình muốn nói mà không dám nói, cuối cùng nàng cắn môi, nói: ”Huyền Nguyệt, nếu có một ngày người biết được cừu nhân (kẻ thù) diệt môn (giết chết cả nhà) là ai, người sẽ rời bỏ Tiểu Lệ để đi báo thù chứ?”

”Có ý gì? Bích Tiêu!” Huyền Nguyệt nghe vậy, lập tức nắm chặt hai vai Bích Tiêu, kích động hỏi.

Phong Bích Tiêu cúi thấp đầu, sau đó nói: ”Ta đã tra được danh tính tên hung thủ giết hại cả nhà người năm ấy.” Tàn Tinh sơn trang, nổi danh linh thông tin tức, thân là đại tiểu thư sơn trang, có thể nói là đầu mối tin tức số một trên giang hồ.

”Thật vậy ư? Mau nói cho ta biết người đó là ai?” Huyền Nguyệt đứng bật dậy, lay mạnh Phong Bích Tiêu, muốn nàng nói rõ ràng.

Phong Bích Tiêu nắm tay Huyền Nguyệt, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: ”Người biết rồi sau đó có phải hay không sẽ li khai (rời bỏ) Tiểu Lệ để báo thù?”

”Tiểu Lệ...” Trước mắt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp mà yếu đuối của Hồng Lệ, bên tai vang lên lời trăng trối trước khi ra đi của Sở Vân, Huyền Nguyệt nắm chặt bàn tay, trên mặt hết xanh lại trắng. Hồi lâu sau, nàng chán nản ngồi xuống ghế đá.

Phong Bích Tiêu biết nàng hiện giờ đang thập phần mâu thuẫn, vừa định nói với nàng vài câu an ủi, thế nhưng Huyền Nguyệt đã chậm rãi nói: ”Ta sẽ bảo hộ Tiểu Lệ, đến khi nàng tìm được hạnh phúc cho chính mình. Khi đó, người nói lại cho ta biết tên kia là ai.” Mỗi chữ nói ra đều mang ngữ khí rất kiên định, có thể thấy được quyết tâm của Huyền Nguyệt lớn thế nào.

”Huyền Nguyệt, cảm tạ người.” Phong Bích Tiêu vỗ vỗ vai Huyền Nguyệt, nhìn cảnh vật mùa hè bên ngoài lương đình, ý vị thâm trường nói: ”Chỉ có người, người là người có thể làm cho Tiểu Lệ hạnh phúc.”

Một trận gió lạnh thổi qua, mang theo những chùm hoa mùa hạ rực rỡ bay về phía trời xanh, vòng xoay của định mệnh, từ thời khắc này đã bắt đầu chuyển bánh.

6. Chương 6

Táng Nguyệt sơn trang dưới sự điều khiển của trang chủ kế nhiệm Sở Hồng Lệ, thực lực có chút giảm sút, vì trang chủ Sở Hồng Lệ thân thể mỏng manh, mọi sự vụ trong sơn trang trên cơ bản chính là do Thượng Quan Huyền Nguyệt thay nàng quản lí. Sở Hồng Lệ chỉ để ý một chút chuyện giang hồ, nên cũng không thể nói nàng hoàn toàn là người giang hồ. Nhưng y thuật cùng tài dụng độc của nàng so sánh cùng phụ thân quá cố Sở Vân chỉ có hơn chứ không có kém. Cứu người hay giết người là còn tùy thuộc vào tâm tình của nàng. Người trên giang hồ gọi nàng ‘Yên chi lệ’.

Thư phòng bố trí đơn giản thanh nhã, một tổ y nữ tử tay trái cầm một cuốn cổ thư, tay phải nâng một chén trà thơm, ngồi trước bàn đọc sách bằng gỗ lim, chăm chú đọc. Thỉnh thoảng hớp một ngụm trà xanh, chậu hoa thủy tiên giữa phòng cũng im lặng như vậy, tạo thành một bức tranh tĩnh lặng đến mê người.

”Tiểu thư...” Nha hoàn đi vào thư phòng, hướng nữ tử hạ thấp người nói: ”Tiểu thư của Tàng nhật sơn trang tới chơi, đang ở phòng khách chờ ngài.”

Buông thư, lộ ra vẻ mặt thanh lệ thoát tục, nói: ”Ta lập tức qua bên đó, thỉnh nàng chờ một chút.” Nàng mỉm cười như hoa mai nở, làm lòng người ấm áp.

Vừa bước vào phòng khách, Sở Hồng Lệ liền nhìn thấy thân ảnh lam sắc quen thuộc, ánh mắt tức thì xuất hiện ý cười.

”Tiểu Lệ!” Hàn Thanh Sương ngẩng đầu nhìn thấy nàng, liền đi tới thân thiết ôm lấy Hồng Lệ.

Sở Hồng Lệ vỗ vỗ lưng Thanh Sương, mỉm cười nói:

”Đều đã hơn hai mươi tuổi rồi, vẫn như một tiểu nha đầu vậy, nói người là trang chủ Tàng nhật sơn trang, chỉ sợ không có người tin.”

”Ta cũng chỉ có ở trước mặt Tiểu Lệ mới vậy.” Hàn Thanh Sương tựa đầu mình lên vai Hồng Lệ, thấp giọng nói.

Sở Hồng Lệ để mặc nàng ôm, một lát sau kéo nàng ngồi xuống ghế, cười hỏi:

”Lần này đến là vì cái gì?”

Hàn Thanh Sương bày ra vẻ mặt tươi cười tỏa nắng, nói: ”Đương nhiên là tới thăm Tiểu Lệ nha.” Dừng một chút, lại nhỏ giọng nói: ”Cũng là muốn người cho ta xin ít dược.”

”Ta biết là người sẽ không tốt như vậy.” Sở Hồng Lệ nhẹ nhàng cốc vào đầu Thanh Sương, cười mắng.

”Hắc hắc...” Hàn Thanh Sương vuốt vuốt chóp mũi, cười không nói.

”Khiến Hàn đại trang chủ phải đích thân tới tận đây lấy thuốc, người thụ thương chắc cũng không phải nhân vật tầm thường nha!” Sở Hồng Lệ nâng cằm, ánh mắt khê nhắm hờ.

”Còn có thể là ai nữa, không phải là Lang sát thủ của ta sao? Lần này thi hành nhiệm vụ, lệnh cho nàng mang nha đầu kia trở về, kết quả bị trọng thương, đến bây giờ vẫn đang nằm trên giường. Vậy nên ta mới phải tìm Tiểu Lệ a.” Hàn Thanh Sương vẻ mặt bất đắc dĩ xoa xoa tay, chậm rãi nói.

Sở Hồng Lệ mỉm cười hỏi:

”Thế nào? Nàng vẫn còn chưa minh bạch tâm ý của người?”

”Không biết.” Hàn Thanh Sương lắc đầu, lại nói tiếp chuyện về Lang sát thủ kia.

Sở Hồng Lệ thấy nàng khoe mắt hàm xuân (ẩn chứa mùa xuân, mùa xuân ở đây thay cho cái gì để nghị đừng hỏi mệnh tự biết nhé), bên môi mang theo ý cười, minh bạch tình cảm của nàng cho người kia đã quá sâu rồi, lại hay nghe nàng nhắc đến người đó, không khỏi cũng muốn trông thấy Lang sát thủ làm Hàn Thanh Sương khuyh đảo phương tâm (tâm hồn thiếu nữ) kia một lần.

”Tiểu Lệ, người cùng Huyền Nguyệt thế nào rồi?” Hàn Thanh Sương đến bên Hồng Lệ, nhẹ giọng hỏi.

"Ai..." Sở Hồng Lệ thở dài, hàng mi thanh tú nhíu lại, ngữ khí phiền não nói: "Nàng thường xuyên đi ra ngoài để tránh mặt ta, lòng ta rất rõ ràng, có một số việc của sơn trang cũng không cần nàng phải tự thân đi xử lý như vậy."

"Cái đồ ngu ngốc đó, để ta cho nàng một trận!" Hàn Thanh Sương vỗ vỗ tay Hồng Lệ, an ủi nàng.

"Cũng không thể trách nàng, nàng chỉ sợ liên lụy đến ta mà thôi. Báo thù, nàng mấy năm qua vẫn không thể quên được chuyện này, nếu không phải vì ta, chỉ sợ nàng đã sớm rời khỏi đây." Hồng Lệ khẽ ngẩng đầu, nhớ lại mấy năm trước Phong Bích Tiêu cùng Huyền Nguyệt nói chuyện, yếu ớt nói: "Nàng thật sự không rõ sao? Hạnh phúc của ta chỉ có thể do nàng mang đến."

Hai người im lặng không nói, tâm sự ngổn ngang, người các nàng thích đều không chịu đối mặt với đoạn nhân duyên này, bảo các nàng phải làm sao.

"Ai..." Thanh Sương cùng Hồng Lệ cùng thở dài, rồi lại cùng nhìn nhau cười vui vẻ.

"Tiểu Lệ, người không cần tiễn ta, trở về nghỉ đi." Sở Hồng Lệ đưa Hàn Thanh Sương tới đại môn, Hàn Thanh Sương ngừng lại, ôm nàng một cái, nghiêm túc nói: "Chăm sóc chính mình cho tốt, đừng để ta lo lắng."

"Ta đã biết, đi đường cẩn thận." Sở Hồng Lệ mỉm cười nói.

Hàn Thanh Sương gật đầu, hướng nàng vẫy tay, xoay người lên ngựa.

Tiên Hàn Thanh Sương xong, Sở Hồng Lệ trở lại phòng khách, nhìn phòng khách vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy tĩnh mịch.

"Tiểu thư!" Một nam phó đi tới trước mặt Hồng Lệ, cung kính nói: "Huyền Nguyệt đại nhân đã trở về, mang theo một vị khách."

Sở Hồng Lệ vừa nghe, thập phần vui mừng, khoe miệng bất giác cong lên, chỉnh chỉnh quần áo, ngồi xuống ghế, chậm rãi đợi Huyền Nguyệt.

7. Chương 7

Không lâu sau, Thượng Quan Huyền Nguyệt một thân phong trần mệt mỏi dẫn một bạch y nam tử đi tới.

"Tiểu thư, thuộc hạ đã trở về." Vì Sở Hồng Lệ không muốn người trong sơn trang gọi nàng là trang chủ, nên mọi người vẫn gọi nàng là tiểu thư như trước. Huyền Nguyệt hạ thấp người, chậm rãi nói.

"Vất vả cho người rồi." Sở Hồng Lệ mấy tháng không thấy nàng, ánh mắt tràn đầy ôn nhu ấm áp.

"Tiểu thư, vị này chính là nhị công tử Đường môn đất Thục, đến đây thăm hỏi tiểu thư." Huyền Nguyệt giới thiệu bạch y nam tử với Sở Hồng Lệ.

Đường Hiểu Phong cung kính hướng Sở Hồng Lệ hành lễ, mỉm cười nói: "Tạ hạ phụng mệnh phụ thân, đặc biệt tới Táng Nguyệt sơn trang bái kiến trang chủ. Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của gia phụ (gia là nhà, phụ là cha, dịch là cha của ta), mong Sở trang chủ nhận cho." Nói xong lấy ra một hộp gấm tinh mỹ, hai tay đưa lên tặng Sở Hồng Lệ.

Sở Hồng Lệ cẩn cẩn dục dục (cẩn thận) mở hộp, thất thần nhìn đóa tuyết liên trong suốt bên trong. "Thiên Sơn tuyết liên ngàn năm!" Sở Hồng Lệ đối với kì trân dị bảo (các đồ hiếm lạ) từ bé đến lớn nhìn không thiếu nhưng đối với đóa tuyết liên trước mặt cũng không tránh được khê hô một tiếng, có thể thấy được bông hoa này giá trị đến thế nào.

Đưa cho hạ nhân lễ vật vừa được dâng tặng, Sở Hồng Lệ mỉm cười nói với Đường Hiểu Phong:

"Đường môn chủ thật là quá khách khí, tiểu nữ không tài không đức, là sao nhận được đại lễ này?"

"Sở trang chủ cũng quá khiêm tốn rồi, nếu như 'Yên chi lệ' còn không xứng với bông tuyết liên này, còn có người nào có thể nhận đây?"

"A..." Sở Hồng Lệ khẽ cười, "Đường công tử đi đường mệt nhọc, thỉnh đến sương phòng (phòng ngủ) nghỉ ngơi." Nói rồi gọi một tì nữ tới phân phó: "Đưa Đường công tử tới sương phòng phía tây nghỉ tạm."

Đường Hiểu Phong hướng Sở Hồng Lệ hạ thấp người, theo tì nữ lui xuống phía dưới.

Huyền Nguyệt thấy không còn việc gì nữa, cũng muốn li khai (rời đi). Sở Hồng Lệ thể nhưng nhẹ nhàng đi tới trước mặt nàng, vỗ vỗ vai nàng, ôn nhu nói:

"Huyền Nguyệt, người gầy quá, thế nào lại không chịu chăm sóc bản thân như thế?"

Huyền Nguyệt thân thể khẽ run lên, trầm giọng nói: "Đa tạ tiểu thư quan tâm." Nhẹ nhàng đẩy Sở Hồng Lệ ra khỏi người mình, mí mắt khẽ hạ xuống, nói: "Thỉnh tiểu thư chú ý đến thân phận mình."

Không muốn cùng nàng đối diện ư? Hồng Lệ ngực một trận đau đớn, ai oán nhìn vào dung nhan ngày đêm nhưng nhớ.

"Không còn gì nữa, Huyền Nguyệt xin cáo lui." Vẫn hướng ánh mắt xuống phía dưới, không dám nhìn thẳng con người đang tràn ngập đau thương kia.

"Được, người cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi sớm đi." Sở Hồng Lệ cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ có thể thuận theo.

Huyền Nguyệt vừa nghe đã vội vã xoay người lui ra, nhưng không chú ý tới thân ảnh phía sau nở nụ cười đầy cay đắng.

Tuy đã mệt muốn chết, Huyền Nguyệt lại nằm trên giường trần trọc không ngủ được. Vì vậy quyết định khoác thêm áo choàng ra hoa viên tản bộ.

Tối nay ánh trăng rất sáng, không khí tươi mát, trời cao vời vợi, cho nên dù trăng đã khuyết, so với bình thường cũng có phần đẹp hơn.

Thả bước chậm rãi qua những bụi hoa, Huyền Nguyệt thể nhưng lại không có tâm tình thưởng hoa, nhìn cảnh vật trước mặt không hề đổi thay, cảnh tượng hồi bé vô ưu vô lo, tự do chơi đùa bất chợt hiện lên. "Nguyệt tử tử..." Tiếng gọi vô cùng thân thiết, phẳng phất như vẫn còn vang bên tai.

"Tiểu Lệ..." Huyền Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng khuyết, khẽ gọi tên người trong lòng.

"Ha hả..." Một trận cười thanh thúy vang lên cắt đứt tâm tư Huyền Nguyệt, vừa quay đầu nhìn, đã thấy Sở Hồng Lệ cùng Đường Hiểu Phong đi tới. Huyền Nguyệt nhanh nhẹn trốn sau một gốc cây đại thụ, lén lút nhìn hai người.

Đường Hiểu Phong khẽ lay động chiết phiến (quạt giấy), đối Hồng Lệ nói gì đó. Sở Hồng Lệ chuyên tâm lắng nghe, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười hài lòng. Đường Hiểu Phong anh tuấn tiêu sái (đẹp zai), Sở Hồng Lệ mỹ nữ ôn nhu, dưới ánh trăng hai người đứng cùng một chỗ, có thể so sánh được với Kim Đồng Ngọc Nữ, thập phần xứng đôi.

Huyền Nguyệt ngực nổi lên một trận chua xót khổ sở, viền mắt nóng lên, hình như có lệ rơi xuống. Quạ đêm hoảng hốt, thê lương kêu lên, tiếng kêu đến tận trời.

Huyền Nguyệt bàng hoàng nhìn hồi lâu, đến khi hai người đi xa, mới buồn bã li khai.

Nhìn ngọn đèn dầu cháy yếu ớt, Sở Hồng Lệ cảm thấy thập phần an tâm, nhẹ giọng hỏi vọng từ ngoài phòng vào:

"Huyền Nguyệt, người đã ngủ chưa?"

Bên trong phòng một trận hoảng loạn, ngọn đèn dầu phụt tắt. Không khí tĩnh mịch, không người trả lời.

"Ai..." Sở Hồng Lệ tựa đầu trên cánh cửa, thở dài, xem ra dùng phép khích tướng cũng không được. Vốn dĩ tại hoa viên, Hồng Lệ đã thấy Huyền Nguyệt, chính là cố ý cùng Đường Hiểu Phong tâm tình, mong muốn có thể khiến cho Huyền Nguyệt ghen một chút.

Huyền Nguyệt nằm trên giường nghe thấy tiếng thở dài u oán kia, hai gò má một mảnh lạnh giá.

8. Chương 8

Võ lâm đại hội ba năm tổ chức một lần, là thịnh yến lớn nhất trên giang hồ, hai đạo nhân sĩ hắc bạch đều tham gia để giành lấy vinh quang. Mặc dù không quan tâm đến chuyện giang hồ, nhýng vì được mời đến, trên cương vị trang chủ Táng Nguyệt sơn trang, Sở Hồng Lệ vẫn phải tham gia, dù sao đây cũng là lễ tiết cơ bản trên giang hồ. Huyền Nguyệt cùng Đường Hiểu Phong cưỡi ngựa đi phía trước, ở giữa là cỗ mã xa chở Sở Hồng Lệ, cuối cùng là đoàn kỵ mã hộ vệ, đoàn người cứ thế mà chậm rãi tiến về phía trước.

Tuy rằng đã cuối hạ, nhưng ánh mặt trời vẫn bỏng rát. Dưới ánh nắng chói chang như vậy, không qua bao lâu, mọi người đều đổ mồ hôi như mưa. Huyền Nguyệt thúc ngựa đến bên cạnh mã xa, nói với Sở Hồng Lệ đang ngồi trong xe:

"Tiểu thư, khí trời nóng bức như vậy, không bằng nghỉ lại một chút rồi đi tiếp."

"Hảo, tìm một chỗ có bóng mát, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút." Sở Hồng Lệ đáp ứng.

Sau đó Huyền Nguyệt cho đoàn người dừng lại, đến chỗ bên đường có bóng cây nghỉ tạm.

Từ trên lưng ngựa tháo xuống túi nước, Huyền Nguyệt đang muốn đưa cho Sở Hồng Lệ uống, đã thấy Đường Hiểu Phong cũng cầm một túi nước trong tay, đi tới trước mặt Sở Hồng Lệ, mỉm cười nói:

"Sở trang chủ, đây là trà tránh cảm nắng ta đặc chế, thỉnh dùng." (mang về nhà mà dùng ~ biến ngay ra khỏi tiểu thụ của ta không ta phang dép cho chết đấy)

"Đa tạ công tử." Sở Hồng Lệ tiếp nhận túi nước, cười hướng hấn nói lời cảm tạ.

Huyền Nguyệt đứng ngây người một hồi, sau đó chạy ra xa, rầu rĩ uống nước.

"Lê giòn đây ~ Lê giòn dùng làm giải khát mùa hè tốt nhất đây

" Một nông phu tuổi trung niên hai tay ôm hai sọt lê, thét to.

"Đại thúc, ta muốn mua lê." Đường Hiểu Phong hướng trung niên nam tử ngoắc tay, ý bảo hấn lại gần.

"Hảo." Trung niên nam tử đi tới trước mặt Đường Hiểu Phong, một bên buông sọt lê xuống, một bên lấy tay áo lau mồ hôi, cười nói:

"Công tử ngài tự mình chọn đi, tất cả đều là lê vừa hái xong, đặc biệt tươi mới. Chọn mấy trái thật ngon đưa cho tiểu thư xinh đẹp ngồi kia giải khát. Ăn trong miệng, ngọt trong lòng a~"

"Ha ha" Sở Hồng Lệ nghe hấn nói vậy, che miệng cười.

"Vậy...chỗ này bao nhiêu?" Đường Hiểu Phong lựa những trái lê trông tươi ngon nhất, nói trung niên nam tử tính tiền.

"Giá cả cực kì hợp lí..." Trung niên nam tử thân khẽ cúi, cười lạnh nói: "Lấy lệnh bài của Sở Hồng Lệ để đổi lại được chứ?" Lời còn chưa dứt, thân mình đã lướt qua Đường Hiểu Phong, hướng chỗ Sở Hồng Lệ phóng tới.

"Tiểu thư cẩn thận!" Hộ vệ ở cạnh Sở Hồng Lệ vội vã rút kiếm, ngăn cản công kích của người nọ.

Nhất thời không biết từ đâu ra rất nhiều sát thủ cùng Huyền Nguyệt bọn họ chém chém giết giết.

Huyền Nguyệt vung kiếm, một mặt cẩn thận ngăn địch nhân, một mặt nỗ lực tới gần Sở Hồng Lệ. Tuy rằng Sở Hồng Lệ không có võ công, nhưng nhờ có thủ hạ hết mình tương trợ, sát thủ tạm thời cũng không thể tới gần nàng.

Dưới đợt sóng công kích của địch nhân, vòng bảo vệ dần thu nhỏ lại. Đột nhiên một người hộ vệ bị đâm, một sát thủ phi kiếm cực nhanh và sắc bén thẳng hướng Sở Hồng Lệ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Huyền Nguyệt đang cách Sở Hồng Lệ một khoảng xa liền dốc sức phi thân tới che trước người Hồng Lệ, vì nàng nhận một kiếm, thân kiếm đâm sâu vào vai trái Huyền Nguyệt.

"Huyền Nguyệt!!!" Sở Hồng Lệ ôm lấy nàng, kinh hoàng kêu to.

Huyền Nguyệt một kiếm đánh gục sát thủ kia, ngã vào trong lòng Hồng Lệ, ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười nói:

”Thật tốt quá, người không có việc gì..”

Sở Hồng Lệ khéo léo điểm một vài huyệt đạo của Huyền Nguyệt, ngăn không cho máu chảy ra. Lúc này, Đường Hiểu Phong cùng một vài hộ vệ đã đem sát thủ đánh lui, đều chạy nhanh tới.

”Huyền Nguyệt, người nhất định không sao...” Sở Hồng Lệ xé vạt áo, vội vàng băng bó cho Huyền Nguyệt, nhưng tay nàng một mực run rẩy, làm thế nào cũng không băng lại được, sốt ruột đến nước mắt đều trào ra.

”Đứng khóc..” Huyền Nguyệt muốn vì nàng lau đi nước mắt, lại phát hiện tay bỗng trở nên mềm nhũn, tầm nhìn mơ hồ, hôn mê bất tỉnh. Trong mê man tựa hồ còn nghe được tiếng khóc thét của Hồng Lệ cùng tiếng kinh hô của Đường Hiểu Phong.

”Tiểu Lệ!!!” Huyền Nguyệt kêu to, từ trên giường ngồi dậy, động đến vết thương bên vai trái, khiến vết thương sau lớp băng trắng nhè nhẹ rỉ máu. Nhìn bốn phía xung quanh, mới phát hiện chính mình đang ở trong một căn phòng sạch sẽ ngăn nắp.

”Huyền Nguyệt đại nhân, ngài tỉnh!” Một người hộ vệ ở ngoài phòng chạy vào, kinh hãi hét lớn.

”Tiểu thư đâu?” Ôm lấy vai trái, Huyền Nguyệt suy yếu chống tay lên giường bước xuống. Hộ vệ chạy nhanh tới giúp nàng, trả lời:

”Đại nhân hôn mê, tiểu thư vẫn luôn một mình chăm sóc ngài. Đường công tử khuyên mãi mới đồng ý nghỉ ngơi. Hiện đang ở căn phòng sát vách.”

Nghĩ tới Sở Hồng Lệ ở bên giường chiếu cố (chăm sóc) mình, Huyền Nguyệt vừa yêu thương không nỡ, vừa rung động tận đáy lòng. Vội vã để người hộ vệ dìu sang căn phòng bên cạnh.

9. Chương 9

Đến cửa phòng, Huyền Nguyệt cho hộ vệ lui xuống, tự mình chậm rãi bước vào phòng. Trong phòng ánh sáng mờ ảo, hư hư thực thực, lặng lẽ đi tới bên giường ngồi xuống, Huyền Nguyệt lặng lẽ nhìn về mặt mặt mỗi của Sở Hồng Lệ.”Tiểu Lệ...” Huyền Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hồng Lệ, thấp giọng kêu ra cái tên từ tận đáy lòng.Sở Hồng Lệ khẽ giật giật hai hàng lông mi dài, sau đó hai mắt chậm rãi mở: ”Huyền Nguyệt?”, mang theo vẻ mặt khó tin gọi tên nàng.

Huyền Nguyệt vội vã thu hồi bàn tay vẫn đang nhẹ nhàng đặt trên khuôn mặt Hồng Lệ, không muốn bị nàng bắt được chính mình đang chăm chú nhìn nàng.

”Huyền Nguyệt, thương thế của người sao rồi?” Sở Hồng Lệ muốn ngồi dậy, lại bị Huyền Nguyệt nhẹ nhàng ngăn lại.

”Ta không sao, trái lại người mới là người mệt mỏi, nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.” Huyền Nguyệt ôn nhu thay nàng đắp lại chăn.

”Người ở lại thêm một chút cùng ta được không?” Sở Hồng Lệ nhẹ giọng nói, cơ hồ dùng ngữ khí cầu khẩn mà nói với nàng.

Huyền Nguyệt nội tâm khẽ biến, ”Được, ta sẽ ở đây cùng người, một bước cũng không đi.” Khẽ vén mấy sợi tóc mai vương trên trán Hồng Lệ, mỉm cười đáp ứng.

Nhìn thấy nàng tuy đang ngủ mà vẫn nắm chặt tay mình, Huyền Nguyệt khẽ cười khổ. Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, thời gian như ngừng trôi.

Một thân ảnh bạch sắc đứng ngoài cửa, lặng lẽ nhìn hai nữ nhân trong phòng, trên mặt xuất hiện biểu tình phức tạp khó đoán.

Không biết là vì trời quá nóng hay vì trong lòng phiền muộn ngổn ngang, Huyền Nguyệt thế nào cũng không thể ngủ được, nằm trên giường quả thực rất buồn chán, liền trở mình đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài phòng.

Nơi mà bọn họ ở trọ là một khách điểm lớn nhất trong thành, Sở Hồng Lệ lại thuê căn phòng hạng nhất, cũng lớn nhất, không có ai quấy rầy, bốn phía an tĩnh.

Hô hấp thật sâu, hít không khí trong lành, Huyền Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng khuyết, hưởng thụ cảm giác bình yên trong chốc lát.

"Thượng Quan tiểu thư..." Huyền nguyệt nhìn lại, Đường Hiểu Phong đứng cách nàng không xa.

"Đường công tử cũng không ngủ được ư?" Huyền Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

Đường Hiểu Phong gật đầu, cũng ngẩng lên nhìn trăng, chậm rãi nói:

"Ta cứ nghĩ rằng ngày hôm nay nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó."

Huyền Nguyệt thân thể khẽ run, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhìn Đường Hiểu Phong, không nói gì.

"Ta đang nghĩ, nếu như lúc đó Thượng Quan tiểu thư không xông lên đúng lúc, sẽ có hậu quả thế nào đây?" Đường Hiểu Phong cũng không lảng tránh ánh mắt Huyền Nguyệt nhìn hẩn, chậm rãi nói.

"Đường công tử nói lời này là có ý gì?" Huyền Nguyệt không minh bạch ý tứ của hẩn.

Đường Hiểu Phong mỉm cười nói:

"Kì thực lần này tại hạ đến đây, cũng không chỉ để thăm hỏi Sở trang chủ, mà còn có một việc trọng yếu hơn."

"Không biết là chuyện gì?"

"Để hướng Sở trang chủ cầu hôn."

"Cái gì?" Huyền Nguyệt lấy làm kinh hãi, thanh âm thoáng chốc tăng cao.

Đường Hiểu Phong đối với phản ứng của nàng cũng không hề kinh ngạc, chỉ mỉm cười nói:

"Đây là ý tứ của gia phụ. Nếu như Táng Nguyệt sơn trang cùng Đường môn kết thành thông gia, chắc chắn là chuyện tốt với cả hai nhà. Gia phụ vẫn muốn tìm cách đi sâu vào vùng trung nguyên, chỉ còn thiếu một cơ hội phù hợp. Vậy nên lần này mới phái tại hạ đến Táng Nguyệt sơn trang."

Huyền Nguyệt nhíu mày, cố gắng áp xuống cảm giác khó chịu trong lòng, lạnh lùng nói:

"Hôn sự của tiểu thư không phải là thứ dùng để giao dịch!" (Ăn dấm chua mù trời lên rồi còn tsun làm gì hả tí)

"Này cũng không thể nói là giao dịch, chuối ngày ở chung này, ta phát hiện chính mình rất thích Hồng Lệ, chỉ cần nàng nguyện ý, ta có thể ở rể Sở gia, hảo hảo bảo hộ nàng, sẽ không để cho nàng bị uy hiếp đến tính mạng như ngày hôm nay, khiến cho nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc trên đời." Đường Hiểu Phong không nhanh không chậm nói, biểu tình chân thành.

Huyền Nguyệt trầm mặc, một đoạn thời gian ngắn ở chung, nàng nhận ra Đường Hiểu Phong chính là một nam nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tác phong nhanh nhẹn, lại là Đường môn nhị công tử, cùng Sở Hồng Lệ cũng coi như môn đăng hộ đối. Hơn nữa hẩn cam nguyện ở rể Sở gia, nam nhân như vậy, chắc chắn có thể cho Hồng Lệ hạnh phúc. Nhưng vừa nghĩ tới Hồng Lệ thân mặc giá y (váy cưới), tựa trong lòng Đường Hiểu Phong, nội tâm Huyền Nguyệt không thể đè nén cảm giác đau đớn.

"Ta sẽ nhắc lại lời nói của người với tiểu thư, có đáp ứng hay không, tất cả đều do tiểu thư quyết định." Huyền Nguyệt bỏ lại những lời này, xoay người rời đi.

"Tất cả nhờ người, Thượng Quan tiểu thư." Đường Hiểu Phong phía sau lưng Huyền Nguyệt khom người chào, khoe miệng lộ ra nụ cười đầy thâm ý khó dò.

10. Chương 10

Thấm Phương trấn ở Giang Nam là một thôn trấn có tiếng. Chỉ cần nghe thấy tên, cũng đã làm cho người ta cảm thấy thư thái. Trấn này tọa lạc tại lưng chừng núi, sở hữu một ôn tuyền (suối nước nóng) nổi danh. Ôn tuyền trên núi mang theo hương khí mê người, ngâm người trong đó, không chỉ thả lỏng gân cốt, còn có thể thưởng thức cùng hưởng thụ hương khí khó gặp này. Vì có ôn tuyền đặc biệt này nên Thấm Phương trấn tại vùng núi này mới trở nên phồn hoa như vậy.

Lần này Võ lâm đại hội là do Mộ Dung gia tại Giang Nam làm chủ, vậy nên bọn họ đặc biệt an bài địa điểm tại Thấm Phương trấn, để nhân sĩ võ lâm tới đây có cơ hội hảo hảo hưởng thụ một chút.

Sở Hồng Lệ đã sớm được nghe qua đại danh của ôn tuyền ở Thấm Phương trấn, nhưng vẫn chưa có cơ hội tới xem, vậy nên vừa vào đến trấn, Hồng Lệ liền vội vã muốn đi ngâm mình trong ôn tuyền. Vì vậy, đoàn người bọn họ liền hướng bùng tằm lớn nhất ở đây – ‘Thanh Nguyệt trì’ mà đến.

Từ khi biết Đường Hiểu Phong muốn hướng Sở Hồng Lệ cầu hôn, Huyền Nguyệt trong lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Nàng cảm thấy Hồng Lệ gả cho Đường Hiểu Phong khẳng định là một chuyện tốt, Lệ nhi chắc chắn sẽ hạnh phúc. Nhưng nghĩ đến Hồng Lệ phải gả cho người khác, tâm lại kịch liệt đau đớn. Cứ như vậy, nàng mang theo tâm trạng mâu thuẫn mà tới Thấm Phương trấn.

Nhìn Sở Hồng Lệ đi phía trước cùng Đường Hiểu Phong người nói người cười, dường như thập phần vui vẻ, Huyền Nguyệt tâm tình càng xuống dốc. Đột nhiên Sở Hồng Lệ không chú ý bị vấp một chút, Đường Hiểu Phong liền nhanh chóng chạy lại đỡ lấy nàng, Hồng Lệ hướng hắn mỉm cười, Đường Hiểu Phong vẫn duy trì tư thế như vậy mà dìu Hồng Lệ đi tới ‘Thanh nguyệt trì’ (Rất muốn đắm thề cha này)

Đại sảnh ‘Thanh nguyệt trì’ rộng lớn là tinh mịch, đằng trước là sáu hành lang chật hẹp, hai bên hành lang đều dùng tấm gỗ lớn ngăn cách. Ở cửa mỗi phòng đều có một tấm gỗ nhỏ ghi tên phòng theo thứ tự Giáp, Ất, Bính, Đinh.

Sở Hồng Lệ cùng Huyền Nguyệt đi vào Bính phòng (tỉ tỉ ơi:”> cơ hội để tỉ ra tay đấy), còn Đường Hiểu Phong cùng bọn hộ vệ đi vào Đinh phòng. Đi vào trong phòng, Sở Hồng Lệ hưng phấn chạy đông chạy tây xem xét. Phòng rất rộng, trên mặt đất có một bồn nước cỡ trung, bên trong chính là nước nóng cùng hương khí đặc biệt.

”Huyền Nguyệt, nơi này rất tuyệt nha!” Sở Hồng Lệ quay đầu lại nhìn Huyền Nguyệt, vui vẻ nói.

Huyền Nguyệt thấy Hồng Lệ cao hứng như vậy, chính mình cũng bị cuốn hút theo niềm vui của nàng, tâm tình cũng thoải mái đôi chút. ”Đúng vậy, tuyệt thật!” Nhìn quanh một vòng, Huyền Nguyệt gật đầu tán thành.

”Chúng ta mau tới đây tẩy rửa đi!” Sở Hồng Lệ đi đến bên cạnh đục trì (bồn tắm), bắt đầu cởi bỏ quần áo.

”Hồng Lệ...” Y phục trên người Sở Hồng Lệ dần dần trút bỏ, ánh mắt Huyền Nguyệt cũng không biết phải đặt ở đâu, chỉ có thể cúi đầu, xoắn xoắn ngón tay. ”Tí tách...”, nghe tiếng nước truyền đến, nghĩ rằng Hồng Lệ đã trắm mình trong đục trì, Huyền Nguyệt lúc này mới dám ngẩng đầu, không nghĩ tới vừa ngẩng lên đã thấy Hồng Lệ đứng giữa đục trì, mỉm cười nhìn Huyền Nguyệt.

Làn khí màu trắng quấn quanh thân hình Sở Hồng Lệ, giống như một kiện vũ y mềm mại mỏng manh ôm lấy đường cong tuyệt mỹ của nàng, tựa như một tuyệt sắc tiên tử lạc vào cõi phàm, Huyền Nguyệt bất giác nhìn đến ngây người.

”Ha ha..” Sở Hồng Lệ cười khanh khách, đem thần trí Huyền Nguyệt kéo về, khiến nàng xấu hổ đỏ bừng mặt ”Huyền Nguyệt, đừng lo lắng, mau xuống dưới này, thực thoải mái nha!” Sở Hồng Lệ hướng Huyền Nguyệt vẫy vẫy tay, cười nói.

Huyền Nguyệt chậm chậm trút bỏ y phục, chậm rãi tiến vào đục trì, làn nước ấm áp lập tức bao bọc lấy thân thể nàng, hương khí trong mát xộc vào mũi, nhất thời cơ thể thả lỏng rất nhiều.

Sở Hồng Lệ nhẹ nhàng tiến lại gần, Huyền Nguyệt nhìn thấy làn da tuyết trắng của nàng, tim liền gia tốc. "Huyền Nguyệt..." Sở Hồng Lệ phả vào tai nàng thanh âm mềm mại, Huyền Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, có một loại thư sướng nói khó nói rõ, thân thể tựa hồ không chịu bất kỳ sự khống chế nào, động cũng không thể động.

Sở Hồng Lệ thấy nàng không có bài xích, âm thầm cao hứng, hai tay ôm lấy phần eo nhỏ nhắn của Huyền Nguyệt, cả người đều dựa vào người nàng:

"Huyền Nguyệt, ôm ta được không?"

Thanh âm kiều mỹ như ma chú mê hoặc tâm Huyền Nguyệt, nàng quên cả báo thù, quên cả di thác (di chúc), giờ khắc này, nàng thậm chí chỉ cần ôm lấy người kia trong ngực là đủ rồi.

Được Huyền Nguyệt ôm chặt trong lồng ngực, Hồng Lệ lẳng lẳng lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của nàng, hy vọng thời gian có thể ngừng trôi, làm cho các nàng vĩnh viễn ôm nhau như vậy.

"Hồng Lệ..." Không biết qua bao lâu, Huyền Nguyệt chậm rãi mở miệng gọi.

"Ừm?" Sở Hồng Lệ hơi ngẩng đầu, thâm tình nhìn Huyền Nguyệt.

"Người thấy Đường công tử thế nào?" Thanh âm bình thản, làm Sở Hồng Lệ nghe không ra cảm xúc của nàng ẩn giấu trong lời nói.

"Không tồi, hẳn vừa anh tuấn lại vừa tài hoa." Sở Hồng Lệ còn tưởng rằng Huyền Nguyệt đang ghen, cố ý nói như vậy.

"Vậy, không bằng người gả cho hắn đi." Huyền Nguyệt cúi đầu nhìn người trong ngực, nhẹ giọng nói.

Sở Hồng Lệ ngẩn người, đẩy Huyền Nguyệt ra, nhìn nàng một cách khó tin, nghi hoặc hỏi:

"Huyền Nguyệt, người có ý gì?"

Huyền Nguyệt tâm địa cứng rắn, ánh mắt đối diện Hồng Lệ:

"Hắn lần này đến chính là muốn hướng người cầu hôn, nếu người cũng thích hắn, như vậy, gả cho hắn đi."

'Ba', thanh âm cõi lòng tan nát. Sở Hồng Lệ ngơ ngác nhìn Huyền Nguyệt, không dám tin liềm mạng lác đầu, thì thào nói:

"Vì cái gì? Vì cái gì?..."

"Thực xin lỗi, Hồng Lệ, ta không thể cho nàng cái nàng muốn, chỉ có thể cho nàng một kết cục như vậy, có thể, nàng mới hạnh phúc..." Huyền Nguyệt nhìn Sở Hồng Lệ, ánh mắt lộ vẻ bi thương.

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc đáng sợ bao phủ lấy hai người, chỉ có hương khí kia còn đang lan tỏa trong không trung.

"Huyền Nguyệt, rốt cuộc người có yêu ta không? Thỉnh người thành thực trả lời ta." Thật lâu sau, Hồng Lệ mới chậm rãi lên tiếng.

"Thực xin lỗi, Hồng Lệ, ta...không có..." Nếu đã diễn kịch, phải diễn đến cùng.

"Hảo, ta đã biết." Sở Hồng Lệ chậm rãi đi đến trước mặt Huyền Nguyệt, lưu lại trên môi nàng nụ hôn thật sâu, mỉm cười thê lương nói: "Nếu đây là mong muốn của người, ta chắc chắn phải làm. Nụ hôn này, coi như là hạ lễ của ta đi." Nói xong, xoay người rời khỏi dự trì.

Là ảo giác sao? Huyền Nguyệt dường như thoáng thấy hai mắt Sở Hồng Lệ ngẩn lệ, nước mắt trong suốt rơi xuống. Tâm không nhận được cơ rút lại, giống như muốn trút cạn sức lực của Huyền Nguyệt, tuy rằng ngẩng đầu mạnh mẽ, nhưng nước mắt vẫn trào ra, ngã vào thành dự trì, bọt nước tung tóe.

11. Chương 11

Tại võ lâm đại hội, Thục trung Đường môn luôn luôn hành sự thực bình thường lần này lại đột nhiên trội hẳn lên. Đầu tiên là tại trận luận võ của cao thủ trẻ tuổi, Đường môn nhị công tử Đường Hiểu Phong đánh

bại tất cả các đối thủ, đoạt được chiến thắng. Sau đó Đường Hiểu Phong trước mặt mọi người hướng Táng Nguyệt sơn trang trang chủ Sở Hồng Lệ cầu hôn, mà Sở Hồng Lệ cũng lập tức đáp ứng, đồng ý ít ngày nữa sẽ cử hành hôn lễ. Đây không thể nghi ngờ đã đem đến cho võ lâm Trung Nguyên khiếp sợ rất lớn, bỗng chốc hai nhà hoá thông gia, hàm ý chính là Đường môn đã chính thức giao thiệp cùng Trung Nguyên võ lâm. Nhưng kính sợ uy danh Đường môn cùng Táng Nguyệt sơn trang nên không ai dám hướng hôn sự này đưa ra nghi ngờ. Từ khi trở lại sơn trang, Huyền Nguyệt cũng hiếm khi có thể nhìn thấy Sở Hồng Lệ. Bởi vì hôn sự bận rộn, rất nhiều việc phải làm: định ngày tốt, may hỉ phục, phát thiệp mời. Mỗi ngày ở bên Sở Hồng Lệ đã không còn là Huyền Nguyệt mà là trợ thủ tương lai của nàng Đường Hiểu Phong. Huyền Nguyệt ép buộc mình chấp nhận hiện thực này, vì chính nàng là người đem Hồng Lệ đưa đến bên người Đường Hiểu Phong, nhưng tâm lại dị thường đau đớn. "Người xác định nhiệm vụ lần này người muốn đích thân thực hiện?" Thấy Huyền Nguyệt đưa nàng cuộn giấy, Sở Hồng Lệ chăm chú nhìn nàng hỏi. "Đúng vậy, người khác đi chỉ sợ không hoàn thành được nhiệm vụ." Huyền Nguyệt cúi đầu, không nhìn Sở Hồng Lệ. "Hảo." Huyền Nguyệt gạt đầu, tựa như gió lui ra ngoài. Trung đường (phòng chính) được dán một chữ Hỉ thật to, cột trụ cũng được sơn màu hồng tươi đẹp, đèn lồng đỏ vẫn treo ngoài đại môn của nội đường (nhà trong), bầu không khí vui vẻ tấp nập, Táng Nguyệt sơn trang toàn bộ đều là màu hồng chói mắt. Hôm nay là ngày đại hỉ của trang chủ Sở Hồng Lệ, sơn trang từ trên xuống dưới đều chìm trong vui mừng. Bọn hạ nhân phải vội vã chạy tới chạy lui vì khách nhân đến chúc mừng thực sự rất đông.

"Tiểu thư mặc vào hỉ phục, thực sự so với tiên nữ còn đẹp hơn, có thể lấy được tiểu thư làm nương tử cũng là phúc khí của Đường công tử kia!" Hỉ nương trang điểm cho Sở Hồng Lệ cười ha hả nói.

Sở Hồng Lệ khẽ cười, ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên người Huyền Nguyệt đang đứng ngoài cửa. "Nguyệt tỉ tỉ, Hồng Lệ sẽ xuất giá, Nguyệt tỉ tỉ vì sao không giúp ta búi tóc lần cuối?" Sở Hồng Lệ nhẹ giọng nói.

Huyền Nguyệt ngẩn người, trầm tư một hồi, chậm rãi đi tới phía sau Sở Hồng Lệ, cầm lấy chiếc lược làm từ gỗ lim quen thuộc, ôn nhu vì nàng chải đầu.

"Trước đây, Nguyệt tỉ tỉ cũng giúp Hồng Lệ chải tóc như vậy, giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy tất cả như mới xảy ra ngày hôm qua, rõ ràng trước mắt." Nhìn dung nhan kiều diễm của mình phản chiếu trong gương, Sở Hồng Lệ nhàn nhạt cười, nói.

Huyền Nguyệt run lên, tay cầm lược cũng không thể chải. "Xin lỗi, ta phải đi ra tiếp khách nhân." Nói xong, đưa cây lược cho hỉ nương, đầu cũng không quay lại đã rời khỏi phòng.

Sở Hồng Lệ cũng không ngăn cản, chỉ khẽ vuốt mái tóc đen tuyền mềm mại, khoé miệng giãn ra để lộ ý cười.

Đứng ngoài phòng khách, Huyền Nguyệt vẻ mặt vô thần nghênh tiếp khách nhân đến chúc mừng, người khác vui vẻ cũng không thể khiến tâm trạng nàng khá lên chút nào.

"Tàng Nhật sơn trang trang chủ đến..."

Thanh Sương? Huyền Nguyệt ngẩng đầu, quả nhiên thấy Hàn Thanh Sương mang theo Lão, đang chậm rãi đi tới bên này.

Huyền Nguyệt ép chính mình nở nụ cười, đi tới trước mặt Thanh Sương, vừa định nói, "Ba" thanh âm thanh thúy vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Thanh Sương!" Lão vội vàng kéo nàng lại, không cho nàng to chuyện.

Huyền Nguyệt mặt nóng rát, nàng sững sờ nhìn Hàn Thanh Sương, không nói gì.

"Hừ!" Hàn Thanh Sương hung hăng trừng Huyền Nguyệt, cũng không nói gì với Lão, trực tiếp li khai.

"Xin lỗi, Huyền Nguyệt, Thanh Sương nàng..." Lão vỗ vỗ vai Huyền Nguyệt, áy náy cười.

Huyền Nguyệt lắc đầu, chậm rãi nói: "Không có việc gì, nơi đó đau đớn...Có là gì..". Đúng là má rất đau, nhưng có thể so với nỗi đau trong lòng này sao.

Lão ánh mắt chợt loé, mỉm cười nói: "Đi ra chỗ khác một lúc, thế nào? Ta không thích nơi đông người."

"Hảo." Hôn lễ cũng sắp bắt đầu, nàng không muốn, cũng không dám tiếp tục xuất hiện ở chỗ này, bởi vì nàng sợ sẽ không không chế được mình mà khóc trong hôn lễ của Sở Hồng Lệ.

12. Chương 12

Sơn phong lạnh lẽo lướt qua mặt Huyền Nguyệt, giảm bớt nóng rát bên má. Ban đêm tại đỉnh núi trông xuống, chỉ thấy một mảnh đen kịt. Tựa vào thân cây, Huyền Nguyệt thở dài không nói. Qua đêm nay, Hồng Lệ sẽ là thê tử người khác, nguyện vọng của Sở thúc thúc cũng được hoàn thành, chính mình cũng có thể yên tâm đi báo thù. Nhưng vì sao ngực một chút thoải mái cũng không có? Huyền Nguyệt tự hỏi.

"Huyền Nguyệt." Xoay người, Lão ném cho nàng một vò rượu, Huyền Nguyệt dễ dàng tiếp được.

"Ta lấy từ bên trong sơn trang." Lão mỉm cười nói. đánh vỡ không khí trầm mặc, sáng khoái uống một ngụm lớn, "Hảo tửu!" Lớn tiếng tán thưởng.

Huyền Nguyệt nhìn nàng, nghĩ tới người trước mắt chính là Lang sát thủ lãnh khốc vô tình, lại chỉ là một thiếu nữ hồn nhiên. Huyền Nguyệt nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, chậm rãi nói: "Lão, người cùng lời đồn hoàn toàn bất đồng, căn bản là không hề lãnh khốc như vậy."

Lão có điểm sững sờ, không nghĩ tới nàng lại nhắc tới chuyện này, "Nếu như không phát hiện ra thực tâm của mình, có thể ta vẫn mãi mãi lạnh lùng như vậy. Thế nhưng ta rất may mắn, kịp thời hiểu rõ tâm ý của mình, bằng không, chỉ sợ đã bỏ lỡ hạnh phúc suốt đời." Trước mắt hiện lên khuôn mặt người nàng yêu, khoe miệng Lão nhẹ giãn ra thành một nụ cười ngọt ngào.

Tâm ý chân thực? Tâm ý của ta rốt cuộc là cái gì? Huyền Nguyệt mộng lungnhĩ, nắm chặt vò rượu.

"Yêu một người là nên dũng cảm tiến tới, không nên lo sợ. Do dự nhiều làm gì, chỉ cần đường đường chính chính yêu nhau là được rồi, chí ít, đến khi hồi tưởng chuyện cũ, người cũng không hối hận. Có người nói với ta, yêu, là phải vượt lên tất cả." Nói xong, Lão lại uống một ngụm rượu lớn.

Đường đường chính chính! Vượt lên tất cả! Không hối hận! "Phanh" Vò rượu trong tay Huyền Nguyệt vô thức bị bóp nát.

"Nếu người muốn nàng hạnh phúc, quyết không thể giáo nàng cho người khác, bởi vì, hạnh phúc của nàng chỉ người mới có thể mang đến." Lão vỗ vai Huyền Nguyệt, ý vị thâm trường nói.

'Hó' Một trận kinh phong lướt qua, làm lá cây lay động.

Lão nhìn theo bóng lưng Huyền Nguyệt, lộ ra nét cười vui mừng.

"Hồng Lệ!" Huyền Nguyệt kêu to chạy vào lễ đường, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm nàng ngậy người. Đáng lẽ phải là tân khách ngồi chật hỉ đường, đằng này lại là Phong Bích Tiêu đang buồn chán nghịch nghịch ngón tay, Hàn Thanh Sương đang uống rượu cùng Phong Hành Hạc, mà Sở Hồng Lệ đầu đội hỉ khăn lại lặng lẽ đứng một bên.

"Ai nha! Huyền Nguyệt cuối cùng cũng tới! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!" Phong Bích Tiêu vừa thấy Huyền Nguyệt, lập tức bày ra bộ dạng nghênh đón, đem hỉ phục hồng sắc của tân lang cấp tốc mặc vào người Huyền Nguyệt, sau đó đem hồng trù hoa (cái hoa lụa đỏ đỏ mà tân lang đeo á) cẩn thận giúp nàng đeo trước ngực, chỉnh trang tổ rồi kéo Huyền Nguyệt đang không hiểu gì đến bên người Sở Hồng Lệ.

"Phong Hành Hạc, người thua, ta nói Lão chắc chắn sẽ thuyết phục được Huyền Nguyệt đến đây, người không tin. Uống một hơi hết sạch vò rượu này cho ta." Hàn Thanh Sương đưa tới một vò rượu, nhét vào tay Phong Hành Hạc.

"Chết tiệt, mỗi lần đều là ta thua." Phong Hành Hạc bất mãn thì thào, đánh vỡ không khí trầm mặc, ngửa đầu uống cạn vò rượu.

Huyền Nguyệt ngơ ngác nhìn các nàng, không biết xảy ra cái gì.

"Đừng lo lắng, nhanh đi bá đường đã!" Phong Bích Tiêu đẩy Huyền Nguyệt một cái.

"Này..." Thế nào lại biến thành nàng đi bá đường? Tuy rằng trong lòng thực vui vẻ, nhưng trước tiên phải đem tình huống trước mắt làm cho rõ ràng.

"Này cái gì mà này, ngươi thật muốn đẩy Tiểu Lệ cho tên họ Đường kia a!" Hàn Thanh Sương lớn tiếng nói, từ góc địa sảnh ló ra một người đang bị trói lại, Huyền Nguyệt nhìn kĩ, dĩ nhiên lại là Đường Hiểu Phong. "Tiểu tử này giả vờ muốn cùng Tiểu Lệ thành thân, muốn trong hôn lễ hạ độc tất cả mọi người, bất quá đã bị Tiểu Lệ phát hiện." Nói xong, Hàn Thanh Sương còn hung hăng đá mấy cái lên đầu Đường Hiểu Phong.

"Vậy những khách nhân kia đâu?" Huyền Nguyệt cả kinh.

"Tiểu Lệ tương kế tựu kế đã hạ thuốc xổ vào đồ uống cùng thức ăn của những người đó, hiện tại tất cả đều đang chạy đi tìm phòng vệ sinh để giải quyết rồi." Hàn Thanh Sương nói như không có gì quan trọng.

"Ta đây..." Huyền Nguyệt lại một lần nữa kinh hãi.

"Vốn hôn lễ này là chuẩn bị cho các ngươi, đừng nhiều lời vô ích, bá đường đi!" Phong Hành Hạc uống hết vò rượu rồi cũng lớn tiếng nói.

Vì vậy, Huyền Nguyệt trong trạng thái đóng băng cùng Hồng Lệ thành thân.

Nhìn Sở Hồng Lệ bên giường, Huyền Nguyệt không thể tin tất cả sự việc vừa xảy ra. Hồng Lệ hiện tại là thê tử của nàng, thiên địa soi rõ, bằng hữu làm chứng.

"Huyền Nguyệt..." Sở Hồng Lệ vẫn đang trầm mặc rồi cuộc cũng mở lời.

"Ừ." Huyền Nguyệt chậm rãi đi qua, cẩn thận vén lên hi khăn. Ánh sáng nhạt từ ngọn nến chiếu tới, Sở Hồng Lệ lại càng đặc biệt quyến rũ động nhân, tâm Huyền Nguyệt một trận rung động, kim lòng không được ôm lấy nàng.

"Tiểu Lệ, đây là thật sao? Ta vẫn nghĩ mình đang mơ." Ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trên người Hồng Lệ, Huyền Nguyệt thấp giọng nỉ non.

"Nguyệt, này không phải mộng, tất cả đều là sự thực." Gắt gao ôm lấy nàng, Sở Hồng Lệ tựa vào lòng nàng, mỉm cười đáp.

"Nhưng..." Huyền Nguyệt còn muốn nói gì đó, Hồng Lệ đã lấy ngón tay chặn môi nàng, ngăn lại.

"Hiện tại là đêm tân hôn của chúng ta, báo thù, di thác và gì gì đó cũng đừng nói, được không?" Hồng Lệ khẽ ngẩng đầu, cười tươi như hoa nở.

"Hảo" Huyền Nguyệt mỉm cười với nàng.

'Ba', hồng chúc (nến đỏ) được tắt, ánh sáng mờ nhạt cũng không còn, mặt hai người dựa vào nhau càng gần, có thể cảm nhận được cả hơi thở ấm nóng đang phả ra.

"Muốn hôn, muốn hôn!"

"Cho ta xem, cho ta xem!"

"Thanh Sương, như vậy hình như không tốt lắm."

Tiếng ồn ào ngoài cửa cắt đứt ân ái ngọt ngào của hai người, Huyền Nguyệt đỏ mặt buông Sở Hồng Lệ ra.

"Hàn Thanh Sương! Phong Bích Tiêu!" Sở Hồng Lệ tức giận kêu to, đẩy cửa sổ, bất mãn trừng mắt nhìn mấy người đang ngồi chồm hổm ngoài cửa.

"Hắc hắc..." Hàn Thanh Sương cùng Phong Bích Tiêu cười vô tội, phía sau Lão và Phong Hành Hạc không nén nổi thở dài.

"Lập tức biến mất, bằng không tự gánh lấy hậu quả." Sở Hồng Lệ khó có dịp tức giận đến như vậy.

"Tiểu Lệ, đừng nóng giận, ta chỉ là muốn học hỏi kinh nghiệm một chút, về sau ta cùng Lão thành thân có thể dùng tới nha." Hàn Thanh Sương kéo kéo tay Sở Hồng Lệ, chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

"A." Sở Hồng Lệ cười đến gian tà " 'Kim phong hoàn' lần trước hiệu quả như thế nào? Ta còn có 'Ngọc lộ cao'. Có muốn dùng thử không?" Nói xong, còn làm bộ muốn xoay người.

”Không cần, không cần!” Hàn Thanh Sương còn chưa kịp nói gì, Lão đã vội vàng đem nàng kéo vào trong lòng, đổ mặt đáp.

”Tuyết rơi.” Phong Hành Hạc nhìn trời nói, thân thủ đón lấy bông tuyết.

”Thật sự!” Lực chú ý của Hàn Thanh Sương lập tức bị dời đi, vui vẻ chạy tới chạy lui giữa trời tuyết.

Huyền Nguyệt đến bên cửa sổ, ôm Sở Hồng Lệ vào lòng, hai người cùng nhau thưởng thức cảnh tượng đẹp đẽ.

Có lẽ ông trời cũng cảm thấy được đêm nay rất đẹp, nên cố ý để tuyết trắng giúp vui. Có cái ôm của tình nhân, về sau đêm đông cũng sẽ không còn giá lạnh nữa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tam-nga-tam>